

Shreveport-Louisiana

15-29 maart 2011

Dinsdag 15/03

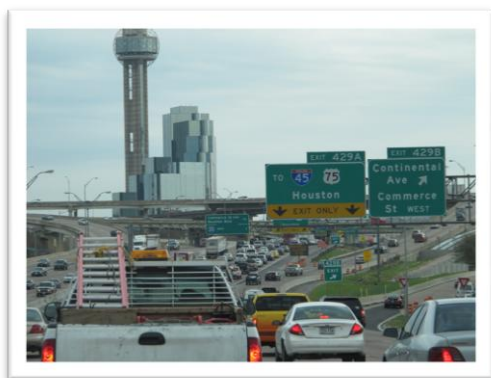
Het vertrek

Kort na 5u was de groep compleet. We profiteerden van de voorlopige rust op de luchthaven door vroeg in te checken. Er was nog tijd over voor koffie samen met de afscheidnemende families. Voor we ons naar de gate begaven werd een eerste groepsfoto genomen.

De vlucht naar Londen nam een uurtje in beslag. In Heathrow werden we opgewacht door een hostess die onze groep tot bij een bus bracht – niet dat we zo weinig tijd hadden om onze volgende vlucht te halen. Bij het aanschuiven voor de vlucht van Londen naar Dallas werd duidelijk waarom we met enige spoed naar daar geloodst werden. Elk afzonderlijk werden we aan een verhoor onderworpen: wat gaat u doen in de USA? Wie heeft uw bagage ingepakt? Wanneer werd uw bagage ingepakt? Bent u al die tijd bij uw bagage gebleven? Enz... Het spervuur van vragen zorgde voor wat nervositeit.

Op de vlucht naar Dallas waren nog veel plaatsen vrij. Vooral de vrije zitjes met veel beenruimte konden op bijval rekenen. Op deze vlucht konden we op de individuele schermen zelf een film kiezen of gewoon de vluchtroute volgen.

Na tien uur vliegen en zeven uur tijdsverschil kwamen we aan in Dallas. Opnieuw controles en vragen. In het rent a car kantoor haalden we de twee gereserveerde wagens op. Op weg naar Longview vergaapten we ons aan het zicht op Downtown Dallas.

Ademruimte

Voor mij was het de eerste keer in de USA. Wat me opviel was de ruimtelijkheid: veel open ruimte binnen en buiten de steden. Indrukwekkende tientonnens en veel pickups. Er was discipline in het verkeer,

iedereen leek zich aan de snelheid te houden. Geen verkeersstress of opgefokt gedoe zoals bij ons.

Na wat oprispen in het hotel in Longview zochten we een restaurant op. In een rokerige, saloonachtige bar – westernsfeer – bestelden we biefstukken en twee emmers Lone Star. Paul gaf ons de nodige uitleg over betalingen en tips.

Woensdag 16/03

Door het tijdsverschil was iedereen vroeg uit de veren. Voor het vertrek naar Shreveport – Sgreveport voor de westfluten – werd eerst nog een foto gemaakt in tenue (wit hemd / blauw hemd). Op de grens met Louisiana hielden we nog even halt voor een gratis koffie en toeristische brochures.

Een hartelijk welkom

In de hoofdpst – station 1 – van Shreveport werden we uitgebreid verwelkomd. Brandweercommandant Brian Crawford stond ons te woord. De pers (kranten en televisie) was uitgebreid aanwezig. Paul stond de nodige interviews af, gaf uitleg over de reden van ons verblijf en vertelde wat over België. Er was veel belangstelling voor de Belgische helmen.

We kregen een rondleiding en uitleg in het goed uitgeruste hoofdstation en probeerden de glijpaal uit. Samen met Assistent Chief Fred Sanders bezochten we de verschillende stations waarover we verdeeld zouden worden. We werden overal hartelijk ontvangen.

Verdeling

Shreveport telt 205.000 inwoners en heeft 22 brandweerposten met 583 personeelsleden. Er zijn jaarlijks ongeveer 36.000 oproepen waarvan 26.000 voor medical calls. De meeste posten beschikken over een drietal wagens. We werden per twee verdeeld over de drukste stations (1, 4, 7, 8 en 9): Paul en Rui in station 1, Thomas en Peter in station 4, Sam en Kenneth in station 7, Steven L. en Wolf in station 8, Patrick en Steven V. in station 9.

Steven Lemmens en ik kwamen in station 8 terecht. Dat is de oudste en meest uitgeleefde brandweerpost van de hele stad (1930) en dat was er ook aan te zien: afbladderende verf, stukken uit de muur, kakkerlakken en een muf geurtje. Volgens de statistieken zou deze post op één post na de meeste oproepen krijgen, omdat hij in een achterbuurt ligt. Men beschikt er over een engine (autopomp), een ladder (ladderwagen) en een sprint (vergelijkbaar met onze MUG, maar dan zonder arts). De meeste firefighters zijn EMT (ongeveer het niveau van de ambulanciers bij ons) en sommigen hebben de graad van paramedic (verpleegkundige). Voor een medical call vertrekt eerst een brandweerwagen (sprint, engine of ladder) met drie man aan boord. In tweede instantie komt een ambulance met twee paramedics van een andere post.

De eerste shift

De eerste shift van 24 uur was begonnen. Paul en Rui in station 1 mochten die avond mee voor een rondrit met een crashtender op de luchthaven, toen een chieft die richting uit moest om wat papierwerk op te halen. Patrick en Steven V. in station 9 mochten meteen mee naar een trainingscentrum om er een class bij te wonen.

De eerste oproep was al prijs voor mij: een schietpartij met veel mediabelangstelling en nieuwsgierigen. Eén van de schutters had de boeien om en moest onderzocht worden alvorens afgevoerd te worden. Steven L. reed met de engine naar een verkeersongeval. Er volgden die avond meerdere medical calls, de laatste rond middernacht.

Donderdag 17/03

Huisbrand

Om 5u37 werden we er uit geroepen – toch vijf uur geslapen – voor een brandoproep. Steven reed mee met de engine en ik met de ladder. De engine vertrok met drie man (een driver, captain of engineer en een firefighter) en de ladder met slechts twee man aan boord. Voor brandoproepen schijnt de ambitie iets hoger te liggen dan voor medical calls (net zoals bij ons zeker ;-). De wagens vertrekken à la minute en halen waaghalzerijen uit om nog voor de andere opgeroepen voertuigen ter plaatse te komen. Bij brandoproepen worden namelijk meerdere stations gealarmeerd. De eerst aangekomenen beslissen dan of de andere voertuigen nog moeten volgen. En een stevig brandje, daar doen we het toch allemaal voor...

De zwarte firefighter achter het stuur die in de verte de vlammen zag opdoemen, slaakte bijna vreugdekreten: “Yeah men, it’s burning, it’s burning!” terwijl het typische sirenegehuil mijn ontwakende kop aan flarden leek te scheuren.

Het was nog donker, vlammen sloegen uit ramen en deuren aan de achterzijde van de woning en de straat vulde zich met rook. Met een hogedruklijn werd een aanval uitgevoerd. Met de bovengrondse hydrant vlak voor de woning kon meteen voor voeding gezorgd worden naar de engines. Fireobservers van de andere posten waren ook aanwezig: Peter, Thomas en Rui. We gaven onze ogen de kost en maakten fotoshoots en filmpjes. Toen de bluswerken achter de rug waren, mochten we een kijkje nemen in de uitgebrande woning. Het bleek om een leegstaand pand te gaan en de brand was blijkbaar aangestoken met brandversnellers. Een fire-investigator (rechercheur van de brandweer) onderzocht de woning en ondervroeg omwonenden.

In ons station vond een debriefing plaats met iedereen die meegeholpen had. Het ging er bij momenten luid aan toe. Een chieff gaf sommigen een stevige veeg uit de pan. Tja, er valt altijd wel iets te zeggen zeker.

Na de volgende medical call stopten we even aan een hamburgertent voor een take away breakfast. In de loop van de dag werden tussen de oproepen door de filmpjes en foto's op Facebook en Youtube gepost en doorgestuurd naar Paul voor op de blog.

Belgische pralines

Om het ijs te breken had ik een grote doos Belgische pralines op tafel gezet. Het duurde niet lang vooraleer ze leeg was...

In de namiddag hielpen we mee met het schoonmaken van de engine. De echtgenote van een brandweerman kwam langs om ons een pakket met streekproducten te schenken.

Om 15u was er aflossing van de wacht. In de posten van Shreveport zijn drie ploegen die telkens 24 uur dienst kloppen met dagelijkse aflossing om 15u. Alle firefighters waarderen dit tijdstip van shiftwissel, wellicht omdat dit goed combineerbaar is met hun tweede en derde job.

Een dagelijks ritueel

Met enkele firefighters van de nieuwe ploeg reden we zoals elke dag met de engine naar de plaatselijke supermarkt om boodschappen te doen voor het avondeten. Vanavond op het menu: hamburgers met frieten. Bij alle ploegen wordt voor elke maaltijd gebeden.

Die nacht bleven de oproepen beperkt tot enkele medical calls en een automatisch brandalarm waarvoor we zelfs niet uit de wagen moesten komen. Toch weer een vijftal uren kunnen slapen.

Vrijdag 18/03

Na het ontbijt werden we door Paul opgepikt om met z'n allen vanuit station 1 naar de 911-centrale te rijden samen met Fred Sanders.

Slapen in een frigo

Er werd geklaagd over de 'frigo's' waarin we moesten slapen. De temperatuur buiten was doorgaans rond de 30°. Voor de Amerikanen schijnt dit genoeg te zijn om overal de airco's volle bak te laten draaien, liefst zo koud mogelijk, zowel in de wagens als in de gebouwen. In de slaapzalen in de stations werden de airco's soms harder gezet omdat er volgens de firefighters beter te slapen valt met het monotone geluid van een luidruchtige airco dan van snurkers die nu weer wel en dan weer niet liggen te knorren in hun slaap. Buiten liepen we te zweten en binnen konden we bijna een trui aan trekken. Rare jongens, die Amerikanen.

Bezoek aan 911

De 911-centrale was overzichtelijk opgebouwd. We kregen er uitvoerig uitleg over de manier van werken. De verschillende diensten (politie, brandweer en andere hulpdiensten) zaten in één grote ruimte, afgescheiden met glazen wanden om in geval van nood vlot te kunnen samenwerken.

De locatie van de verschillende voertuigen kon met een GPS-systeem opgevolgd worden. Onze collega Peter (beroepshalve 100-dispatcher in Antwerpen en vrijwillig brandweerman in Malle) was heel geboeid en mocht tegen de avond terugkomen om een halve shift mee te draaien. Het werd een geweldige ervaring, aldus Peter, waarbij verschillende verhalen en ervaringen werden gedeeld. *“Conclusie: we hebben allemaal dezelfde problemen en ook hier in de USA zijn de oproepers niet altijd klaar om een goede 911-oproep te doen. De spannendste oproep was voor een kindje dat in een zwembad was gevallen. Er werd onmiddellijk een Phone-CPR protocol opgestart (iets wat in België alleen gebeurt bij volwassenen) en ondertussen werden een engine, een medic-unit en een heli ter plaatse gestuurd. Spijtig genoeg kennen we de uitkomst van de interventie niet, we hopen het beste.”*

In de Holliday Inn konden we aanschuiven voor het buffet met ondermeer een uitgebreid gamma aan groenten en slaatjes. Het moment om de inwendige mens eens van wat gezondere spijzen te voorzien. Voor het eten stak onze Fred nog met een gebedje van wal. Amen.

Een virtueel ritje

De Fire & Police Academy kwam aan de beurt. Er volgde een rondleiding. Op een ride-simulator konden we een virtuele rondrit maken met een fire-truck. Het leverde enkel hilarische filmpjes op. We werden voorgesteld aan een klas met firefighters in opleiding. Paul placeerde z'n woordje over ons prachtige land met zijn uitgebreide biersoorten en vreemde cafégewoonten (shoe in the basket). Telkens weer krijgen we stomverbaasde reacties als we vertellen dat er na een interventie bij ons een psychologische debriefing volgt in de bar van de kazerne.

Er volgde nog een bezoek aan de luchthavenbrandweer. De crashtender werd uitgebreid gedemonstreerd. We mochten zelf ook eens achter het stuur om met de waterkanonnen te spelen.

Op terugweg stopten we nog even aan de Maintenance Division. Deze dienst kon zo'n twee jaar geleden zijn intrek nemen in een nieuw gebouw dat door de stad was aangekocht en voordien dienst deed als hoofdverdelers van Ford. Het gebouw uit 1970 werd volledig gerenoveerd en is nu een state of the art maintenance centre met een bijbehorend logistiek centrum. In de vroegere showroom was zelfs nog plaats om een paar oude firetrucks te stallen, zodat ze ook hun eigen fire department museum hebben.

Tegen de avond werden we naar onze posten teruggebracht.

Zaterdag 19/03

Mascotte

In station 8 hebben ze een mascotte: Andy 'Anus'. Hij brengt meerdere keren per dag een bezoek aan de kazerne. Andy is een marginaal figuur uit de buurt. Meestal heeft hij gedronken, verspreidt hij een speciaal geurtje en is onverstaaanbaar. De jongens van station 8 halen graag grappen uit met hem. Gisteren kreeg hij een lepel tabasco van de kok van dienst. Als de wagens gewassen worden krijgt ook hij een wasbeurt. Enkele dagen geleden liet hij zich een blik hondenvoer welgevallen. Daar tegenover staat dat hij van de firefighters

dagelijks eten krijgt, ze kleden en wassen hem en op Kerstmis krijgt hij cadeaus. Vandaag was het tijd voor een scheerbeurt.

Voor we naar station 1 reden, wierpen we een blik op Shreveport en maakten we foto's van het standbeeld van Elvis Presley voor het concertgebouw, waar hij ooit aan een talentenjacht mee deed en zo ontdekt werd.

Een Fredje doen

Samen met Fred Sanders bezochten we het Air Force Museum in Bossier waar de imposante B52's opgesteld staan. Op weg daarheen passeerden we nog langs een gloednieuw firestation van Bossier City en aten we chicken wings bij Hooters.

Op deze uitstap werd de term 'een Fredje doen' gelanceerd: tijdens de rit met twee voertuigen volgden we Fred. Onderweg toonde hij de fireobservers nog het één en ander, met ommetjes tot gevolg. Later op de reis zou de term gewijzigd worden naar 'een Polleke doen'.

Gratis onderzoek

Tijdens dit bezoek bleven Sam en Kenneth in station 7: *“Terwijl jullie op bezoek waren, had ik de eer om met engine 7 naar een ‘health-fair’ te gaan. Hier kan de bevolking zich gratis laten onderzoeken. Aan engine 7 werd gevraagd om zich bezig te houden met de kinderen terwijl de ouders zich lieten onderzoeken. Het was een fantastische ervaring, de glimlach van die kinderen is tot nog toe het mooiste wat ik hier meemaakte! Er was ook een journalist aanwezig die ons interviewde.*

Sinds Sam terug is in the station heeft de bel nog niet stil gestaan. Reeds 6 oproepen zijn sindsdien afgehandeld, waaronder enkele medicals, een gasgeur, brandalarm. En volgens de collega's hier zal het een drukke nacht worden aangezien het volle maan is.

Voor het avondmaal had Captain G een plaatselijk gerechtje gemaakt, ‘yambalaja’ of zoiets. Een lekker gerechtje met rijst, groentjes en natuurlijk weer pittig gekruid.”

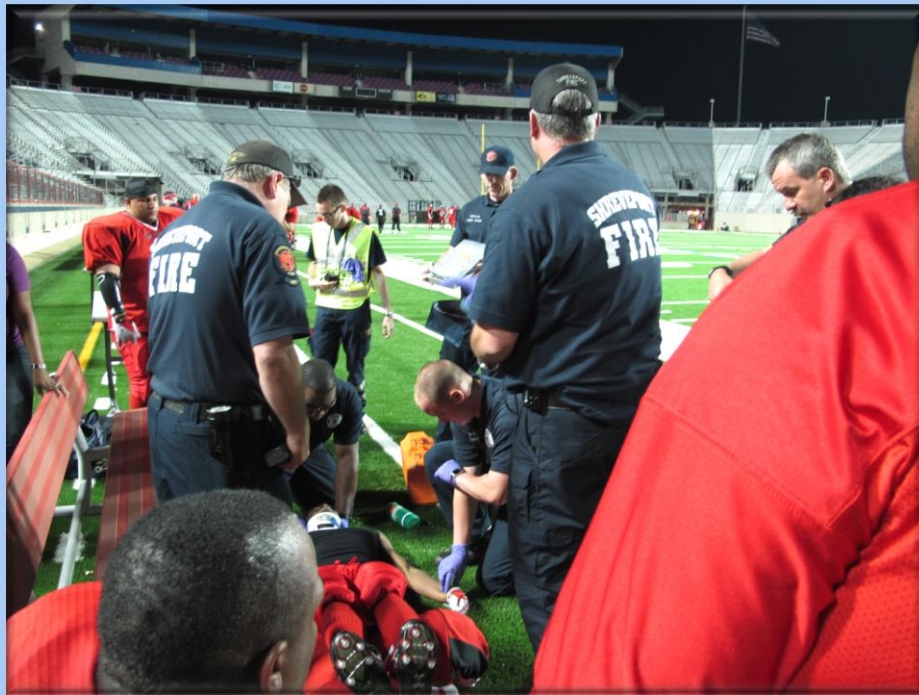
Tegen 16u waren we terug in onze posten.

Drukke avond

In station 1 had Roy vanavond gekookt, Paul hielp het surroundsysteem in de tv-zaal installeren en na 21u reden ze van de ene oproep naar de andere: patiënt in casino (lage

bloeddruk), op een appartement (hartproblemen), in de bus aan het busstation (suikerziekte)...

In station 8 hadden we die avond ook de ene medical call na de andere. Een landloper die niet meer op zijn benen kon staan had een bordje bij met de tekst 'almost homeless' – dus nog niet volledig dakloos maar toch bijna. Een geval van agressie: de agressor had de ruit van een politiewagen ingeslagen en lag geboeid op de motorkap. Voor hij afgevoerd werd moest hij onderzocht worden. Later op de avond moesten we nog naar een (American) footballmatch in het stadion net achter de deur. Een speler had een dreun tegen z'n kop gekregen en moest afgevoerd worden. We bleven nog even kijken naar de wedstrijd. Kort erna werden we opnieuw het veld op geroepen, weer iemand met een pijnlijke kop. Na verzorging kon hij weer verder spelen.

In station 9 – Patrick en Steven – moesten ze uitrukken naar de Anglicaanse kerk voor een meisje dat Jezus had zien verschijnen. Ze was aan het hyperventileren. Gelovig zijn kan blijkbaar gevolgen hebben voor de gezondheid.

Anekdoten

Er werden tussendoor hallucinante anekdoten verteld over de orkaan Katrina. Veel firefighters van hier zijn daar wekenlang vrijwillig gaan meehelpen om puin te ruimen en diensten te verzekeren in de verwoeste brandweerkazernes.

We leerden ook wat 'rookies' zijn: beginnende brandweermannen die nog geen deel uitmaken van een vaste post. Zij doen al het (vuile) werk in de kazerne en worden vaak getreiterd. Eén van de vaste taken van de rookie is het naar beneden halen van de Amerikaanse vlag voor de zon ondergaat. Als dit vergeten wordt, volgt een passende straf. Zo hoorden we anekdoten over een rookie die uit alle voertuigen al het verlichtingsmateriaal moest halen om de vlag bij te lichten. Een andere rookie moest tot laat in de nacht met een zaklamp de vlag bijlichten tot de batterijen leeg waren.

Zondag 20/03

Champagne en gokken op zondagmorgen

Normaalgezien wordt iedereen vanuit het 911-center gewekt om 7u, maar op zondagmorgen klinken het signaal en de stem over het oproepsysteem pas om 8u.

Om 9u stond iedereen 'uitgerust' in station 1. Eerste stop van de dag was het Eldorado Casino voor een champagnebrunch. Voor we aan tafel gingen, bezochten we het casinogedeelte. Gokken in Louisiana is alleen toegelaten op de rivier, daarom wordt dit in boten gedaan. Er liggen er vijf aangemeerd aan een kade. Het casinocomplex torent er boven uit maar de one-arm-bandits vind je enkel in de boten.

Voor de leken onder ons die nog nooit in een casino geweest zijn, deed Paul even voor hoe het gokken in zijn werk ging. Ondanks zijn uitgebreide Las Vegas ervaring was na enkele minuten het geld al op, hopelijk heeft niet iedereen opgelet...

Nadien hadden we tijd om de magen te vullen. Opnieuw trok Paul de kar en leidde ons langsheen het uitgebreide buffet. Met een glas bedenkelijke 'champagne' in de hand werd geklonken op een fijne maaltijd. Iedereen ging enkele keren aanschuiven aan de verschillende buffetten. Nadien nog een lekker dessertje met koffie. Allee ja, sommigen hadden liever een 'fifi'*.

* een alternatief voor een cappuccino

Met volle magen (maar lege zakken) op shoppingronde!

Eerst ging het richting een Best Buy voor elektronica-koopjes, dan een Walmart en vervolgens kuierden we rond in het koopjescentrum van Bossier. We keken onze ogen uit in het gigantische Bass Pro Shops – Outdoor World: twee etages vol met outdoor gerief. Hier verkoopt men honderden hengels, wapens in alle formaten, een hele afdeling camouflagekledij enz... De jagers en vissers onder ons kwamen ruim aan hun trekken. Gewoontegetrouw gingen nog even een ijsje eten bij Dairy Queen.

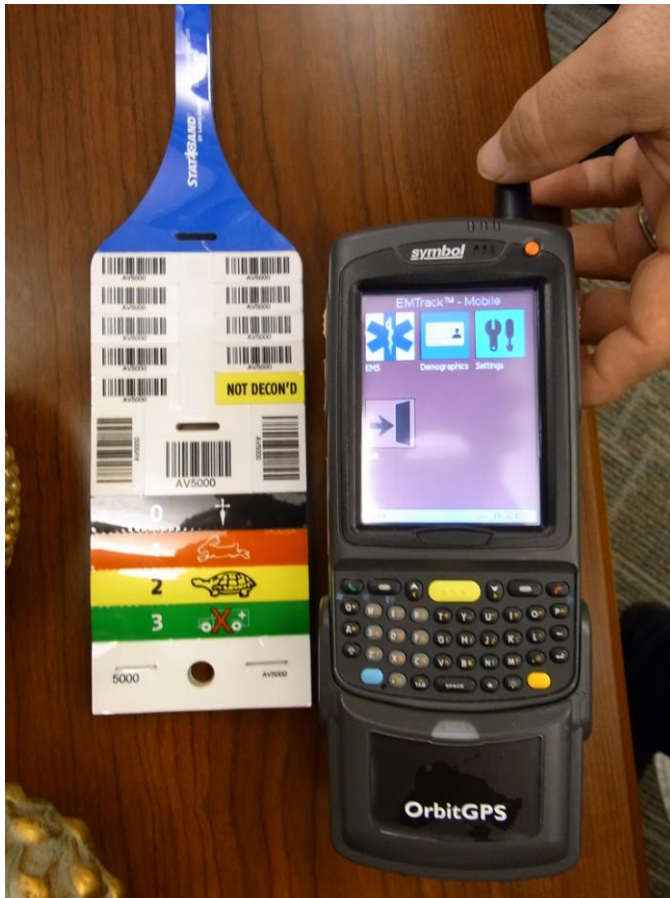
Signal 51: bbq

Om 16u werden we in station 1 verwacht voor een barbecue met de vrijwilligers van Signal 51, de brandweercommandant, de officieren en hun families. Signal 51 is een vrijwilligersorganisatie die op brandweerinterventies voor logistieke ondersteuning zorgt (natjes en droogjes). Deze groep werd opgericht in 1969 en had in 2009 zijn 40-jarig bestaan gevierd. Voor het eten gingen we in een kring staan, circle of brotherhood, en werd er gebeden. De ribbetjes waren overheerlijk. We ontmoetten er Maureen, een West-Vlaamse die al jaren in Shreveport woont. "We klapten a beetje West-Vlams".

Na de maaltijd werd het station proper gemaakt. Iedereen ging terug naar zijn respectievelijk station om er te wachten op de volgende oproepen. In station 1 was het heel kalm: slechts één oproep voor een vals brandalarm en iemand die vast zat in de lift van het stadhuis. Er werd van de tijd gebruik gemaakt om grappen uit te halen en anekdotes te vertellen. Ze kregen er ook les in de nieuwste hypes, maar dat blijft onder the guys...

EMS en special services

Vanochtend stonden weer enkele bezoeken op het programma. Het begon in de medische afdeling van de brandweer en één van de ziekenhuizen. Bij de afdeling EMS (emergency medical services) van de brandweer in station 1 kregen we een korte briefing over hun manier van werken en hoe men de kwaliteit van het geleverde werk evalueert. Hun nieuwste aanwinst, de EMS-Track, is een systeem met computers en scanners waarmee men tijdens een ramp de volledige triage kan uitvoeren.

Na het bureelwerk gingen we door naar de Special Services, een reddingshelikopter die hier is gestationeerd bij een van de hospitals – een kleine rondleiding daar en vooral veel foto's. Op de spoeddienst van een ziekenhuis mochten we rondkijken en kregen we uitgebreide uitleg over de interne werking. Ook daar maakten we kennis met allerlei informaticatoepassingen die we bij ons nog niet gezien hebben. Over de hele afdeling hangen schermen waarop je kan zien welke patiënten in de spoeddienst zijn, welke onderzoeken ze moeten hebben of al gehad hebben. Heel efficiënt.

Explosief

Daarna reden we verder naar Fire Investigation. Deze dienst doet het onderzoek bij elke verdachte brand; de brandweermannen die daar werken hebben politiebevoegdheden. Zij kunnen mensen opsporen, ondervragen en laten opsluiten. Ze zijn dan ook gewapend. Deze dienst is ook verantwoordelijk voor het afhandelen van oproepen met explosieven. Dankzij overheidsbudgetten beschikken ze over het meest gesofisticeerde materiaal, zoals een volledig uitgeruste wagen met explosievenrobot. Ze hebben ook twee honden in dienst, eentje dat explosieven opspoot en eentje voor brandversnellers. De explosievenhond vond in geen tijd drie kogelhulzen die naast de kazerne op een grasveld verstopt waren in de grond. Peter stelde zich kandidaat om het explosievenpak eens aan te doen. Met de 45 extra kilo's rond zijn lijf was het toch moeilijk functioneren.

Daarna namen we snel een lunch bij Pizza Hut en reden door naar de County brandweerdienst net buiten de stad. Ook hun materiaal konden we snel even bekijken. We brachten hen op de hoogte van waar België ligt en hoe onze brandweerdiensten werken. Rond 15u was iedereen weer terug op de stations en kon de laatste shift met de C-shift beginnen.

Alligators spotten

In station 7 was er telefoon 'for the Belgian guys'. Sam en Kenneth: *"Het was de captain van de B-shift die ons diezelfde avond nog wou komen halen voor – hou je vast – een alligatorspotting! Een uurtje later was het zover, de captain verscheen op het station en had zijn boot al meegebracht. Samen reden we met hem naar Cross Lake, een groot meer hier in Shreveport. We brachten de boot in het water en gingen met een mooie snelheid over het water. We zagen huizen met het meer als achtertuin, 'bootgarages' enz. Eerst bracht de captain ons onder de brug van de snelweg, wat een mooi optisch effect gaf. Daarna ging het met volle speed naar de 'swamps', zeg maar het moerasgebied. Hier zouden we de alligators moeten zien. Heel zachtjes gingen we verder de swamps in, op zoek naar bolle oogjes die boven het water uitkomen. We zagen heel even een kop, maar die verdween heel snel onder water. Nadien zagen we verschillende keren de alligators bewegen onder het waterniveau. Jammer genoeg kwamen ze niet boven water.*

We maakten rechtsomkeer voor een mooie trip op het meer. We mochten ook zelf even proberen met de enorme speedboot te manoeuvreren op het water. Het was prachtig, de zon was aan het ondergaan en scheen mooi over het meer. Met een geel-oranje-achtige schijn over het meer en het woud was het precies een sprookjestaferaal.

Na ons bootavontuur nam de captain ons mee naar zijn huis om zijn familie te ontmoeten. Zijn vrouw is immers ook brandweerman. Samen hebben we nog lekker gegeten en na de rondleiding in het huis was het tijd om terug naar het station te vertrekken. Nogmaals dank aan de familie Morgan voor de geweldige avond en het grote avontuur!"

Sam en Kenneth hebben er een paar echte vrienden aan over gehouden. Gelukkig konden ze na hun avontuur wat rusten, want de volgende ochtend (de eerste om 5u) hadden ze al twee reanimaties en een astma-aanval.

In station 1 kregen Paul en Rui dan weer de uitnodiging om mee te gaan jagen, op wilde everzwijnen !!! Een van de brandweermannen in station 1 heeft even buiten de stad een enorme ranch, waar jagers tegen betaling kunnen komen jagen. De wilde everzwijnen leven daar in de bossen, en de gids kent hun voederplaatsen (en gaat soms ook zelf voederen). Vanuit jachtobservatieplaatsen kunnen de klanten dan hun wild schieten. Ze hebben zelfs enkele exemplaren gevangen waar de jagers hun honden kunnen opleiden in een zelf gebouwde arena. Er werd echter die avond geen schot gelost, maar het was toch een uitzonderlijke ervaring voor de bezoekers.

Dinsdag 22/03

Zoals steeds: when you are having fun, time flies... We zijn al aan de laatste dag van het ride along programma. In Shreveport bij de brandweer heeft men drie ploegen die de dienst verzekeren, maar hun systeem draait toch wel een beetje anders dan wat Paul elders meemaakte. De A - B - C shift draait volgens het volgende systeem. Vijf shifts draaien om de andere dag en dan 6 dagen thuis. Uitgeschreven ziet dat er zo uit: A - C - A - C - A - B - A - B - A - C - B - C - B - C - B - C - A - C - A en zo verder. De shifts wisselen hier om 15u, wat ook niet de gewoonte is elders.

Schoolbus

In station 1 kregen ze vanmorgen bezoek van een hele schoolbus met kinderen van 4 jaar, voor de brandweermannen een routineklus. Het is tenslotte de taak van de brandweer om het publiek te tonen hoe moet gereageerd worden in geval van een brand.

Ondertussen was er op het hoofdkwartier een kadervergadering die Paul mocht bijwonen. Een unieke gelegenheid voor hem om op dat niveau eens mee te luisteren en te horen hoe men de brandweerdienst bestuurt. Tijdens deze staff meeting werd ons toestemming gegeven om naar de uniformshop te gaan en te kopen wat we wilden. Iedereen werd door de mensen van hun brandweerstation naar de shop gebracht en er werden weer koopjes gedaan.

City council

Daarna verzamelden we in station 1 voor het laatste officiële deel van ons brandweerverblijf. We werden gevraagd om de city council (gemeenteraad) bij te wonen waar we in het Frans verwelkomd werden. Er werd ons gevraagd om ook in het Frans te antwoorden, tot

ongenoegen van de griffier die deze taal niet machtig genoeg was om te kunnen volgen. We werden gehuldigd als ereleden van het Shreveport Fire Department en kregen elk een diploma om deze onderscheiding officieel te maken. Enkele geschenken werden uitgewisseld en overhandigd aan de burgemeester en de brandweercommandant.

Afdeling preventie

Tenslotte gingen we nog langs op de afdeling preventie, waar we een toelichting kregen over de werking van de dienst. Hier werden ons enkele van de attributen getoond die worden gebruikt tijdens opendeurdagen en andere evenementen. Zo waren er twee toestellen met een draadloze bediening, die kunnen rondrijden en zijn verbonden met een microfoon die bediend wordt door de tweede persoon van het team. Op die manier kan men de mensen op een evenement aanspreken.

Laatste avondmaal

Onze week brandweerobservatie zat erop. Voor de meesten van ons mocht het nog wat meer zijn. Nieuwe vriendschapsbanden werden gesmeed, ervaringen uitgewisseld, we hebben onze ogen en oren de kost gegeven.

Iets na 16u was iedereen terug in de kazerne, waar men ondertussen al bezig was aan ons laatste Louisiana avondmaal. Iedere brandweerpost had zo zijn manier om afscheid te nemen. In station 1 werd het steak, in station 4 & 8 alligatorvlees. In post 8 kregen we de fameuze crawfish en alligator voorgeschoteld, zelf gevangen of afgeschoten zoals het in Louisiana hoort. Later op de avond kwamen familieleden en firefighters van vorige shiften en zelfs van andere stations ons nog begroeten. Shreveport heeft op die manier een plaats in ons hart veroverd.

Woensdag 23/03

Deze ochtend was het om 8u verzamelen geblazen in station 1. We kregen hier bij wijze van afscheid nog een heerlijk ontbijt aangeboden. Ook de 'witte hemden' waren vertegenwoordigd en we kregen elk nog een T-shirt, een petje en een kalender als aandenken. Na het afscheid – dat niet voor iedereen even gemakkelijk was – en het uitwisselen van memorabilia werden de auto's volgeladen en leken we wel dubbel zo veel bagage te moeten

inladen als bij het vertrek!

TEEX: de speeltuin voor hulpverleners

Op de 400 kilometer lange tocht naar College Station passeerden we een viertal onbeduidende dorpjes met namen als Jacksonville, Buffalo en Palestine. We bezochten TEEX, het internationale opleidingscentrum in College Station TX – een speeltuin voor hulpverleners, waar jaarlijks tienduizenden studenten zich komen bijscholen. Voor elk wat wils. We zagen er treinrampen, auto-ongevallen, brandende raffinaderijen, uitgebrande schepen en vliegtuigen, een stad die door een aardbeving getroffen was, gebouwen in alle formaten die op één of andere manier door een ramp getroffen waren. We konden ons geluk niet op. Overal zag je groepen bezig met rampbestrijding, ondanks de hitte van 'amper' 31°. Maar geen nood, met de Lone Stars achteraf haalden we de schade in van een niet-alcoholische week.

Op wandelafstand van het motel kochten we een voorraad bier. In een restaurant vlakbij lieten we ons gaan. We begonnen met een blooming onion als aperitiefhapje en zaten na de eerste ronde al door de koude Budweiser. Een steak, ribbetjes, een stukje zalm of gegrilde kip met een gevulde aardappel of aardappelpuree met look. Tenslotte werd de dessertkaart aangevallen, waarop tot de verbeelding sprekende zoetigheden als 'sweet adventure sampler trio', 'chocolat thunder from down under', 'carrot cake' of 'classic cheesecake'.

Donderdag 24/03

Het werd de langste dag on the road. Van hier naar de eerste stop was het twee uur rijden, daarna nog 400 km tot San Antonio. Na het ontbijt met een wafel in de vorm van Texas werden de koffers opnieuw ingeladen. We hadden verwacht dat het verkeer rond Houston heel druk zou zijn, maar dankzij het systeem van HOV-voertuigen kwamen wij er vlot doorheen. Een voertuig met meer dan drie passagiers aan boord mag gebruik maken van deze aparte rijstroken. De fototoestellen klikten er op los om de skyline van Houston vast te leggen.

Johnson Space Center

Rond 10.30u kwamen we aan in Johnson Space Center, zo'n 35 km buiten Houston. Mission control is er gevestigd en astronauten krijgen er een gevorderde opleiding – of wordt het straks 'kregen', aangezien de bemande ruimtevaart op een laag pitje komt te staan. Eenmaal binnen bracht een treintje ons achtereenvolgens naar het oude Mission Control Centre, van waaruit de Apollo-vluchten werden begeleid. Daarna kregen we te zien hoe de astronauten die naar het International Space Station gaan voorbereid worden op hun taak in de ruimte. Een nagemaakt model van dit station staat hier opgesteld in een reuzegrote hal, en de astronauten en technici kunnen hier alles tot in de puntjes nabootsen en voorbereiden. Tenslotte wandelden we nog door het Rocket Park, waar de Saturnus 5 raket, die de mens op de maan bracht, op ware grote kon aanschouwd worden. We hadden daarna nog even tijd voor een snelle hap, een filmpje en wat shopping.

Rond 14u waren we alweer op weg in een ruime bocht om Houston heen, in de richting van San Antonio. Nog even benzine bijtanken, na een uurtje de obligate stop bij Dairy Queen

voor een heerlijk ijsje en rond 17.30u kwamen we in San Antonio aan. We begonnen er onmiddellijk aan een wandeling doorheen het stadcentrum, en bekeken er 'The Alamo' en de 'Riverwalk'.

Aperitieven bij Hooters, avondmaal op de Foodplaza van het Rivercenter en 's avonds nog wat stappen in de uitgangsbuurt. Voor sommigen werd het een korte nacht.

Vrijdag 25/03

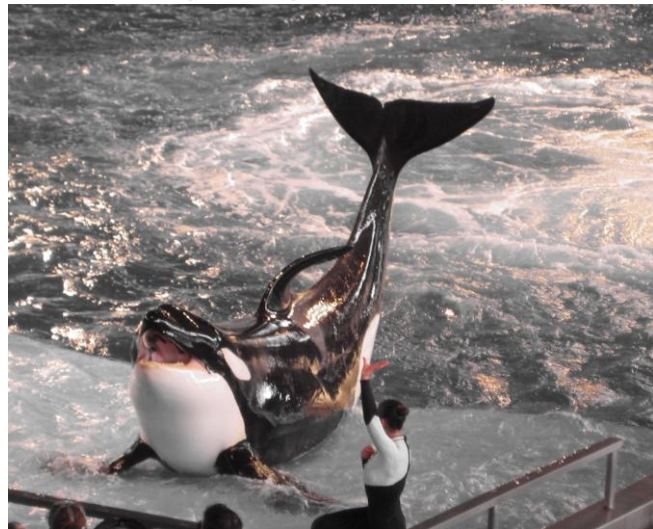
Sea World

Onderweg naar Sea World ontbeten we bij Denny's. Daarna kon de wandeling door het pretpark beginnen. De eerste uren was er weinig volk. Zo konden we zonder lang aanschuiven op de meeste attracties. 's Voormiddags kwamen eerst de rollercoasters aan de beurt. De ene attractie al wat natter dan de andere. Rui die deze ochtend een douche gemist had en daar blijkbaar grote behoefte aan had, maakte dit goed door op een strategische plaats vlakbij één van de attracties te gaan staan. Kleddernat van kop tot teen. In de namiddag werd het een heel stuk drukker. Het leek wel een ware volksoploop. De attracties met dieren kwamen aan de beurt. In de verschillende arena's namen we telkens plaats op de bovenste rijen, kwestie

van aan het watergeweld te ontsnappen. De eerste rijen zitjes kregen gegarandeerd een douche. Tijdens het showonderdeel met de orka's zagen we regelmatig hele families met half verzopen kindjes de trappen opstormen naar drogere zitjes. Stoute orka's! Op de eerste rijen zitjes stond nochtans duidelijk vermeld dat het hier om een splash zone ging.

De zeeleeuwen in het cowboydorp hadden er vandaag duidelijk minder zin in. Dit werd met de nodige humor en improvisatievermogen van het showteam op een geslaagde manier opgevangen.

Austin

Tegen de avond kwamen we aan in Austin. Op een vorige stage was Patrick bevriend geraakt met Mario, een firefighter uit Austin. We werden verwelkomd in zijn huis. Met een koel biertje op het terras werd er bijgepraat. 's Avonds verkenden we de uitgangsbuurt van Austin. Massa's volk, vooral studenten. Austin is dan ook een universiteits- en muziekstad.

Laatst was er er een vijfdaags muziekfestival waar zo'n 3.000 groepen deelnamen. De meeste avonden worden de drukste straten van de stad afgesloten voor alle verkeer, zodat de 30.000 studenten ongestoord hun gang kunnen gaan. In alle clubs en bars treden iedere avond een driehonderdtal groepen op.

Op de fiets

Wat ook opviel in deze stad was het grote aantal fietsers. In de meeste andere steden waren fietsers onbestaande. Hier was er zelfs een fietsvriendelijke infrastructuur: overal fietspaden, alle bussen voorzien van een fietsrek, zelfs een brandweerwagen met een fietsrek. Op die manier zijn de fietspaden die voor auto's ontoegankelijk zijn, gemakkelijker te bereiken in geval van nood.

Zaterdag 26/03

Bij gebrek aan een Mc Donalds ontbeten we bij Denny's. In Austin brachten we een bezoek aan het State Capitol. Een gids gaf de nodige uitleg. Onderweg naar Dallas stopten we voor enkele uurtjes in een Outletstore voor de liefhebbers onder ons. Ondertussen wees het kwik 34° (95F) aan.

Andere leefgewoonten

Bij het maken van ommetjes om eens van de highway af te zijn en de omgeving beter te verkennen, viel het op dat Texas heel groen is. De lichtgolvende groene vlaktes waarvan de horizon zo ver reikt als je kijken kan, deden bij momenten sterk aan Vlaanderen denken, zij het met veel minder bebouwing.

Veel mensen uit de steden gaan zich buiten de stad vestigen waardoor er wooncommunes ontstaan: een groep meergefamiliewoningen met wat groen, een speeltuin, een parking en een stevige omheining errond. Al dan niet nog voorzien van een kerkje met godsdienst naar keuze of een zelf uitgevonden

godsdienst – kwestie van subsidies binnen te rijden.

De meeste mensen in Texas of Louisiana en waarschijnlijk in het overgrote deel van de USA wonen ofwel in een appartement, ofwel in een solitaire woning, meestal in hout opgetrokken.

In Dallas namen we onze intrek voor twee nachten in een hotel vlakbij de luchthaven. Op het dak konden we een duik nemen in het zwembad terwijl we bijna de vleugels van passerende vliegtuigen konden raken. De temperatuur zakte naar 18° (72F). Paul, Steven L en ik zochten Dallas by night op voor enkele fotoshoots. Een politieagent die ons bezig zag, gaf ons advies.

Zondag 27/03

Kennedy

Grijs weer, bewolkt, miezerig en slechts 15° (een duik van 20°). Alsof we op België voorbereid werden. Na het ontbijt verkenden we Dallas. Op Dealey Plaza zochten we de historische locatie op waar de presidentiële limousine met Kennedy erin beschoten werd. De exacte plaats was op de weg met een wit kruis gemarkeerd. Enkele gewiekste kerels hadden er een handeltje opgezet om toeristen een krantje aan te smeren waarin alle mogelijke samenzweringstheorieën werden toegelicht. In het Sixth Floor Museum, het vroegere boek

depository van waaruit de schutter van op de zesde verdieping de dodelijke schoten loste, is nu een museum ondergebracht waarin de gebeurtenissen van die dag en het leven van Kennedy uitgebreid aan bod komen. Er was ook een pakkend filmpje te zien met de begrafenis van Kennedy. Een must voor iedereen die Dallas bezoekt. Foto's nemen is er verboden, vloeken ook... hé Paul.

Koffers dicht krijgen

Even stopten we aan Pioneer Plaza en aan de City Hall voor een groepsfoto. Onderweg naar Fort Worth (50 km verder) stopten we bij de Golden Corral, een populair restaurant met 45 m buffet. Voor sommigen het moment om het eens wat gezonder te doen met extra groenten, voor anderen om zich nog maar eens te laten gaan. Er was ook nog tijd voor een stop bij Fry's Electronica shop, kwestie van de koffers helemaal niet meer dicht te krijgen.

Fort Worth

's Namiddags in de stockyards waren we getuige van de 'cattle drive' waarbij een kudde longhorn koeien door enkele drivers door het min of meer authentieke stadsdeel geleid werden. Op het gemak verkenden we deze toeristische trekpleister en genoten van een pintje in de plaatselijke saloons.

Het laatste avondmaal had bij Chilly's plaats. Het had ons daar de vorige avond zo goed gesmaakt dat we besloten er nog eens terug te gaan. Het overige deel van de avond werd gebruikt om koffers dicht te krijgen.

Maandag 28/03

Van Dallas over Chicago naar Brussel

We konden lekker uitslapen en ons mentaal voorbereiden op de terugvlucht en een nieuwe werkweek. Terwijl Paul en Patrick de wagens terugbrachten, reden wij met alle bagage in de shuttle naar de luchthaven. Sommigen moesten wat dieper in de beugel tasten om het teveel aan extra bagage te bekostigen.

Van Dallas vlogen we naar Chicago. De skyline van Chicago was indrukwekkend. Er leek geen eind te komen aan de keten van wolkenkrabbers en imposante gebouwen. De overstap naar de vlucht richting Brussel verliep vlot. Omdat het vliegtuig slechts voor twee derden gevuld was, konden we de vrije zitjes innemen. Ideaal om wat extra rust te nemen, kwestie van een jetlag te vermijden.

Dinsdag rond 8u 's morgens Belgische tijd kwamen we aan in Brussel. Tijd voor een laatste groepsfoto met de officiële Shreveport Fire Department T-shirts en afscheid.

Nawoord

Met bijzondere dank aan Amerika-kenner Paul Vanlook voor de uitstekende organisatie en het met ons delen van zijn kennis over dit onmetelijke land en aan Patrick Vantroyen voor de goede begeleiding en zijn knowhow over het nachtleven.

De groeten van tien zeer tevreden fireobservers, het was een geslaagde stage.

De verslaggever,
Wolf Fink (brandweer Eeklo)

PS1: De fireobservers, vooral die in de wagen van Patrick, laten weten dat de GPS van Paul dringend aan vervanging toe is. De GPS van Paul liet dingen doen, zoals afslaan of een andere richting uitgaan die voor de GPS van Patrick duidelijk niet konden: "a je e gat ziet

keerde kee wére”. In de volgwagen werd dit omschreven als “een Polleke doen” – voorheen “een Fredje doen”.

PS2: Ik doorspekte mijn tekst met blogsels van de andere deelnemers, waardoor iedereen zijn deel in dit verslag heeft. De blog blijft online : <http://shreveport2011.skynetblogs.be>